

NAGYBÖJT 4. VASÁRNAP*A év*

1-3 oldal

Laetare-vasárnap

Olv.: 1Sám 16,1b.6-7.10-13a – Ef 5,8-14 – Jn 9,1-41

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Az örvendezés vasárnapja Nagyböjt negyedik vasárnapja. Egyszerűen afölött örvendezik az Egyház, hogy egy új látásmódban részesült. Jézus megtanít bennünket arra, hogy a hit szemével nézzük a világot, nézzük a közösségek életét, és ez a látásmód egy egészen új lehetőség, ez a hitnek a látása, a lélek szerinti eligazodás ebben a világban. Ma efölött örvendezünk és kérjük ebben a szentmisében az Isten segítségét, hogy ez az új látásmód egy új szemlélettel ajándékozzon meg bennünket és a világot. Hiszen Jézus, aki a világ világossága, azt akarja, hogy mi úgy éljünk ebben a világban, amely hátat fordított az Istennek, hogy a velünk való találkozásokkor jusson mindenkinek az eszébe az Isten.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Ez a nagyon hosszú Evangélium nagyon fontos az Egyház életében. Abban az időben akik a hitben akartak elmélyülni, azok hosszú tanfolyamot tartottak, ők voltak a katekumenek. Nagyon érdekes, hogy ugyanez ma ugyancsak megjelent az Egyház életében, ami – fájdalom – azért van, mert azok, akiket megkereszteltek úgy tűnik, hogy nem mélyítették el magukban ezt az ajándékot, amit a keresztség ajándékoz az embernek. Ma is újra megjelent a katekumenátus intézménye az Egyház életében. Természetesen mi itt Európában ezt a gyakorlatot inkább csak halljuk, viszont a harmadik világban, ahol ma a kereszténység súlypontja jelenik meg egyre hívogatóbban a világ számára, ott a katekumenátus intézménye magától értetődő.

Pár évvel ezelőtt Kenyában egy szentmisét mutathattam be. Amikor az Evangélium utáni szentbeszéd befejeződött – én magam is csodálkoztam, mert nem szóltak erről előtte – a templomban lévő embereknek legalább a fele kilépett a helyéről, fölálltak az oltár előtt, elmondták a Hiszekegyet és utána kivonultak a templomból. Ők a katekumenek voltak, ők a keresztségre készültek. A hitnek az igazságát már ismerték, de egyre jobban elmélyítették bennük, hogy akkor, amikor elérkezik Húsvét éjszakája – a katekumenek általában Húsvét éjszakáján keresztelkedtek meg –, addigra a Feltámadás üzenete valóban egy új életet hozzon el nekik.

Bizony, ha erre gondolunk, akkor elgondolkodtató a számunkra, hogy a mi számunkra a hitünk valóban az új életet jelenti-e? Sajnos pontosan a mi világunkban egy fájdalmas tapasztalattal szembesülünk, és azért olyan nagyon fontos ez az üzenet. És ezért is olvastam föl ezt a nagyon hosszú Evangéliumot, mert szinte lépésről lépésre mutatja be nekünk, hogy mit is jelent ez az ajándék, a hitnek az ajándéka.

Az én feladatom most az, hogy ezt az ajándékot kimondjam, megfogalmazzam a kedves Testvéreknek azért, hogy aztán hitünkben elmélyüljünk, hogy valóban ne csak azt jelentse a kereszténységünk, hogy tudunk imádkozni, hogy itt vagyunk vasárnap az Eucharishtián. Hanem valóban az egész gondolkodásunkat határozza meg, illetve a keresztény létmódunkat ismerjük föl a keresztény gondolkodásunkban.

Nagyon-nagyon fontos ez, mert hiszen, ti vagytok a világ világossága! Jézus így küldte el az apostolokat: menjetek el az egész világra és vigyétek el azt az üzenetet, ami a világosság üzenete. Nem véletlenül mondta Jézus ott ezeknek a farizeusoknak: ha látnátok, akkor igazi keresztények lennétek, De ti úgy gondoljátok, hogy láttok, ti úgy gondoljátok, hogy értitek az életnek az értelmét, valójában semmit se tudtok az élet mélységéről, a valódi létnek, emberi létnek nem ismeritek a nagy ajándékát.

Ma ki kell mondani ezt a furcsa mondatot, amivel befejeződik ez az Evangélium, hogy azért jöttem, hogy akik látnak, ne lássalak, akik nem látnak, azok lássalak. Mert a farizeusok azt gondolták, hogy mi látunk. Ha igazán látnátok, akkor nem lenne bűnötök – de van. Mert ők nem a hitnek az ajándékával élték a mindennapjainkat, hanem a maguk emberi elképzelése szerint. Ami sajnos igen fájdalmasan fogalmazódott meg a 20. század közepe táján, itt Európában. Így mondta ki az ember, a megkeresztelt ember: Jézus igen, az Egyház nem. Milyen megdöbbentő, hogy emberek, akik megkeresztelkedtek és örömmel emlegetik Jézusnak a nevét, hiszen Krisztusban keresztelkedünk meg, de az egyházi közösséghez nem kívánnak tartozni.

Csak hogy milyen kereszténység az, amely emlegeti a Jézussal való kapcsolatot és a többi emberrel, akik szintén megkeresztelt emberek, nincs kapcsolata? Nem óhajt a többi emberrel, a megkeresztelt emberekkel közösséget vállalni. Európának az olyan fajta átalakulása ez, nem jó szó, hitehagyása, ami pontosan ebben jelenik meg a mindennapjainkban, hogy azok az emberek, akik soha nem tartoznak oda az élő keresztény közösséghez, azt mondják, hogy mi Istenhez tartozunk.

Persze ezt lehet mondani, mert mindenki az Isten gyermeke, az Isten fia. De annak kötelezettsége is van, annak az istenkapcsolatnak, és ez az istenkapcsolat a közösség építésnek a legfontosabb üzenetét hordozza. Isten mindig közösségben gondolkodik. Az egyes embernek az istenkapcsolata, az egyes embernek a feladata ezt a kapcsolatot elindítani, de annak a javára, annak a közösségnek a javára, amelyhez tartozik. Hiszen akkor az ő hívő cselekedetei hogy nyilatkoznak meg a mindennapokban? Megkérdőjelezendő, mert pontosan ezt az üzenetet mondták ki ezek az emberek, hogy ők Istenhez tartoznak – közben Európa pogány lett. Hát világos, mert emlegeti az istenkapcsolatunkat, de az emberkapcsolatunk meg egyszerűen nem jelenik meg. Hát milyen élet ez?

Tehát ezen a mai napon, kedves Testvérek, pontosan ezt a kérdést kell magunkban tisztázni, hogy a hit az látás, látásmód, a lélek látása és kifejezi az embernek a hívő létmódját. És mit jelent az embernek a hívő létmódja? Nagyon fontos ez, az egész kereszténység erre az igazságra épül, ez jeleníti meg azt, hogy mi keresztények vagyunk. Hogy az ember mástól való és másra hagyatkozik. A más a keresztény gondolkodásban az Isten. Akkor, amikor ezt mondjuk, a filozofikus megközelítése ennek a misztériumnak: az ember mástól, az Istentől való és az ember a másra, az Istenre utalt. Valójában a keresztény létmód fejeződik ki ezzel a mondattal.

Hogyha ezt a gondolatot átvisszük az egymással való kapcsolatunkra, akkor tapasztaljuk meg azt, hogy mit is jelent az, amit mi hívő életnek mondunk, keresztény életnek mondunk. Hiszen az ember nem magányos lény, az ember közösségi lény. És akkor, amikor a hívő létünket akarjuk meghatározni, akkor az Istenre utalunk, az ember Istenben születik meg és az ember Istenben születik újjá. Az emberi élet Isten ajándéka, Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtett bennünket és a lelkéből adott.

És az Isten misztériumát a keresztény embernek kell megjeleníteni ebben a világban, vagyis az Isten lelkét, az istenképiségünket kell megjeleníteni a mindennapokban. Persze ezen túl nagyon sok adottságunk lehet és ez mind-mind fontos lehet a világnak a formálásában, alakításában, fontos lehet emberi kapcsolatunkban. De a hitnek a látása, a lélek szerinti életértelmezés, ez pontosan azt jelenti, hogy az ember élete a másik emberrel az Istennel való kapcsolatunk mintájára kell, hogy formálódjon és alakuljon.

A másik embereknek a szerepe az életünkben, az mindent meghatároz, és pontosan azért határozza meg a mi emberi életünket ez, mert minden a másik emberre utal. Másikból és másokra utaló: ez fejezi ki a mi mindennapjainkat, egymással való kapcsolatunkat, amit én szívesen így fogalmaztam meg mindig, hogy Istenben tartozunk össze. Vagyis a mi kapcsolatunkban meg kell jelenjen az Isten, meg kell jelenjen a mi emberi kapcsolatunkban a másik embernek a szerepe, hogy nélküle nem tudunk élni és ugyanakkor az, hogy a másik ember mit is jelent a számunkra, mekkora ajándék lehet.

Testvérek, csak innen lehet megközelíteni a hitnek a titkát, amely látásmód. Éppen az idei Húsvétra a gondolataimat próbálom összeszedni, hogy ebben a mostani helyzetben, a háborúnak az árnyékában milyen üzenete is van a Húsvétnek. Most csak egy gondolatot ajándékozok a Testvéreknek ebből az üzenetből. Húsvét a háború árnyékában a lelkiismeret kontrollja. Ennek a Húsvétnek véleményem szerint ez az üzenete. Egy olyan világban, amely világban az Isten nélküliek egy olyan társadalmat akarnak építeni, amely ideális társadalom. Amihez mi kell? Pénz, fegyver és katonaság.

Ezzel szemben a lelkiismereti kontroll egy ilyen világban az, hogy mi Jézushoz fordulunk, aki a Megmentőnk, aki a Megváltónk, aki arra nyitja fel a szemünket, arra a látásra, azt a belátást akarja elérni a mi mindennapjainkban, hogy az ember ne feledkezzen el arról, hogy a hitben a másik ember mindent meghatározó, hiszen nélküle elmagányosodunk. Az Ő ajándéka, ami nélkül elszegényedik az ember lelkileg.

Ezen az idei Nagyböjten és a Nagyböjt negyedik vasárnapján, a Laetare-vasárnapon, az örövendezés vasárnapján pontosan ezt az igazságot kell a középpontba állítani. Az ember mástól való, az ember másra utalt, és ha ezzel az ajándékkal nézzük egymást, akkor kiderül, hogy az emberi életünk gazdagsága a hit ajándékában az életünk létét, az életünk igaz voltát fejezi ki.

Örüljünk annak, hogy mi nem egy olyan emberi gondolkodásnak vagyunk az áldozatai, amely emberi gondolkodás a hatalomra hivatkozik, hanem a mi gondolkodásunk Jézusra hivatkozik, a Megmentőnkre, a Megváltókra, aki értünk lett emberré, értünk szenvedett, értünk halt meg. És a feltámadásával ezt az új perspektívát, az emberi életnek ezt az új perspektíváját egymással való kapcsolatunkban fejezi ki.

Jóisten adjon nekünk ezen a mai napon egy új lendületet kapcsolatainkban, és új életünk támad és új világ. Mert a megváltás Isten ajándéka a világnak és nekünk, embereknek.

+ *A M E N* +